

ACI VE AÇI

Bu ders bir kaç hafta önce internet üzerinde gördüğüm bir yazı üzerine belirmişti kısa bir versiyonunu Keşan medresemizde yaptım. Fatih medresemizde bu hafta bir daha ki hafta derken nasip olmamıştı. Hafta içi çok sevdiğim bir yakınım bir mübarek zâtın kendisi için sıkıntıları var gelecek dünyaya bakış açısını değiştirsin demiş. Oda bana bu ne demek, ne demek istemiş diye sordu. Bende kendisine daha önce çok kere anlattığımı ama anlamadığım şeyi söylemiş dedim ve sonra kendisine sesli mesajla anladığım manayı ifade edeceğimi ve atacağımı söyledim. Sonra aklıma bu ders geldi ve vakti gelmiş, ihtiyaç hasıl olmuş diyerek bu dersimi kayıt altına almaya niyetlendim.

Öncelikle sunu dünyamıza kazımalıyız ki din yalnızca fiili ibadetten oluşan bir şey değildir. Fiili ibadetler dinin bir cüz'üdür ama asla bütünü değildir. Çok derste ifade ettiğim ve bu zamanda maalesef unutulmuş bir hakikat dinin benim fikir boyutumu inşa etmesi düzeltmesidir. İnşa edilen bu fikir ile her şeyde rahmeti her şeyde güzelliği görmek le oluşan farkındalığın ortaya çıkan tesekkür etme hissiyatının fiili dökülmüş hali ibadettir.

Bu fikri güzel görüş fiili ibadetlerle buluşmasının adı HİDAYETTİR. Dalalet nedir dalalet var oluşu tevhidden uzak, dinin fikir inşaasından mahrum ana, hisse, bençlere göre yorumlamak ve bu yorumla göre fiil sergilemektir.

Dalalet ruhun cehennemidir. Hidayet ruhun cennetidir.

Üçüncüsü:

"Hidayetin neticesi, semeresi ve hidayetdeki lezzet ve nimet nedir?" diye sual eden sâile cevabdır. Yani hidayette saadet-i dareyn vardır. Hidayetin neticesi, nefs-i hidayettir. Hidayetin semeresi, ayn-ı hidayettir. Zira hidayet haddizâtında büyük bir nimettir ve vicdanî bir lezzettir, belki ruhun cennetidir (nasıl ki dalalet, ruhun cehennemidir); ve bilâhere âhiretin felâh ve saadetini intac eder.

i. icÂz §60}

Din ve iman karşılığını üretini yalnızca ahirette alacağım bir hakikat değil. Din ve iman ve bunun insan fikir ve fiilinde gözükmeye hali olan HİDAYET bizzatıhi nimettir ve bana önce bu dünyada cenneti tattırır sonra bu dünyanın devamı devamı ve bu dünyada ektiğim fikir, fiiller yani tohumların acılımı nesvü neması olan ahiretin ve o ahirette göreceğim felâhın ve saadetin habercisidir.

HİDAYET NEDİR ?

Bir misal üzerine devam edeceğim meseleyi anlamak adına. Renkler en basit manada güneşten gelen ışığın dalga boylarına ayrılması ve çarpmış olduğu nesnelerde esyada güneşteki yedi rengin ortaya çıkmasıdır. Yani ben kırmızı rengini güneşteki kırmızı rengi gül üzerinde müşahade ediyorum. (YAMÜLVİN....)

Aynen bu misalden yola çıkarak hidayet tanımlamasını söyle yapmak istiyorum (Bu tefekkürün bir kısmı Hasan Akar ağabeye ait onundarsinden not aldım)

HİDAYETİN GÖSTERGESİ

FİKİR

3 OKUMA İLE BAŞLAR

1- KENDİNİ 2- MEVCUDATI 3- HADİSATI

YAPANI BİLMEK

YAPANI TANIMAK

ÂDİL MERHAMEKAR RAYETPERVER MUKTEDİR İNTİZAMPERVER MÜŞFİK

Kişinin hidayet üzere olduğu nerden bilinir sorusunun cevabı bu tablo ile şöyle anlıyorum.

Hidayet mutlaktır yaratılışına fıtratına müdahale etmezsen ve etmezlerse cüz-i bir farkındalık ile kabullenilir.

İman mahalli kalp ve vîcdanda oluşmaya başlar. İşiğe karşı gözümü kapamasam yeter

İman, Sa'd-ı Taftazanî'nin tefsirine göre: "**Cenab-ı Hakk'ın istediği kulunun kalbine, cüz'-i ihtiyarının sarfından sonra ilka ettiği bir nurdur.**" denilmiştir. Öyle ise iman, **Şems-i Ezelî'den vicdan-ı beşere ihsan edilen bir nur ve bir şüadır ki, vicdanın içyüzünü tamamıyla ışıklandırır.** Ve bu sayede bütün kâinat ile bir ünsiyet, bir emniyet peyda olur.

İman kalpte vicdanda **önce nur olarak geliyor** yani bana fikir noktasında yapacağım üç okumanın bu üç noktayı yaratıcısından gelen bilgi yani vahyi semavi ve onun insan üzerinde tatbikatı sünnet-i seniyeye bu bilgiyi insaniyetim ile işletip dinleyip, kabul ettikten sonra iman nuru **sualarını göndermeye başlar.** Nasıl ki güneş fotonlar ile esyaya çarpıp rengini orada gösterir **iman kalp ve vicdandan letaif-i insaniyede işlem görüp tasdik edilince** **sualarını göndermeye başlar**

İMANINDAN TECELLİ EDER

{SÖZLER-17}

Nasıl ki güneş fotonlarla nesnelerde, esyada kendi rengini gösteriyor, iman kişinin kalbinde, vicdanında tecelli edince insanın **surunda (nazar, farkındalık)** ile üç şeyi okumaya başlar.

Bu rahmet merkezli doğru aklı okuma bana ne fayda verecek dediğimde Kur'an tefsiri ile bana söyle cevap verir:

nurdur." denilmiştir. Öyle ise iman, Şems-i Ezelî'den vicdan-ı beşere ihsan edilen bir nur ve bir şüadır ki, vicdanın içyüzünü tamamıyla ışıklandırır. Ve bu sayede bütün kâinat ile bir ünsiyet, bir emniyet peyda olur. Ve herşeyle kesb-i muarefe eder. Ve insanın kalbinde öyle bir kuvve-i maneviye husule gelir ki, insan o kuvvet ile her musibete, her hâdiseye karşı mukavemet edebilir. Ve öyle bir vüs'at ve genişlik verir ki, insan o vüs'atle geçmiş ve gelecek zamanları yutabilir.

i. i. CA2 - 42

Acı ile acı arasında sadece bir noktalık fark vardır.

Acılarımızın çoğu bu bir noktanın ifade ettiği acıyı bulamamaktan kaynaklı. Unutmamak gerekir ki süreci doğru okuyamazsak sonucu beğenmeyeceğiz.

Bu acı ve acı ile ilgili tek noktadaki büyük değişimi Üstad söyle misallendiriyor. Sualarda 520. sayfada hapis musibetindeki ağabeylere "siz zahmetin noktasını siler rahmete çevirirsiniz" manasında bir söz söyler.

ACI
AÇI

Bütün problem o tek noktada düğümleniyor.

insanda soruyor rahmeti zahmete çeviren, bana yanlış açıdan baktırıp sıkıntılara griftar eden şey nedir?

O siyah nokta....

Rahmetin farklı boyuttaki tecellilerini yutan, nazarımızda söndüren, göstermeyen zifiri karanlık, simsiyah bir nokta ENE'dir.

SÖZLER 338

mealini gösterir. Evet nasıl mîrî malından kırk parayı çalan bir adam, bütün hazır arkadaşlarına birer dirhem almasını kabul ile hazmedebilir. Öyle de "Kendime mâlikim" diyen adam, "Herşey kendine mâliktir" demeye ve itikad etmeye mecburdur.

İşte ene, şu hainane vaziyetinde iken; cehl-i mutlaktır. Binler fünunu bilse de, cehl-i mürekkeble bir echeldir. Çünkü duyguları, efkârları kâinatın envâr-ı marifetini getirdiği vakit, nefsinde onu tasdik edecek, ışıklandıracak ve idame edecek bir madde bulmadığı için sönerler. Gelen herşey, nefsindeki renkler ile boyalanır. Mahz-ı hikmet gelse, nefsinde abesiyet-i mutlaka suretini alır. Çünkü şu haldeki ene'nin rengi, şirk ve ta'tildir, Allah'ı inkârdır. Bütün kâinat parlak âyetlerle dolsa; o ene'deki karanlıklı bir nokta, onları nazarda söndürür, göstermez. Onbirinci Söz'de mahiyet-i insaniyenin ve

Acılarımızın temelinde aqamızı bozan, beni rahmetten uzaklaştırıp zahmete boğan yegane nokta enedir yani bendir. Her şeyi her hadiseyi vahyin eğitiminden, suvurundan, sünnet-i seniyyenin tatbikatından, terbiyesinden mahrum bırakarak BENCE'lerle yorumlamamdır

NASIL OKUYACAĞIM ?

Okumakta kitabımız Kur'an, muallimimiz Resul-i Ekrem (asm) dir. Okumaya kendimizden başlayacağız.

Karşımıza çıkan ilk satırbaş nehsimizin canını yollamak için

Nübüvvet ise: Gaye-i insaniyet ve vazife-i beşeriyet, ahlâk-ı İlahiye ile ve secaya-yı hasene ile tahalluk etmekle beraber, **aczi**ni bilip kudret-i İlahiyeyle iltica, **za'fını** görüp kuvvet-i İlahiyeyle istinad, **fakrını** görüp rahmet-i İlahiyeyle itimad, **ihtiyacını** görüp gına-i İlahiyeden istimdad, **kusurunu** görüp afv-ı İlahîye istiğfar, **naksını** görüp kemal-i İlahîye tesbihhan olmaktır diye, ubudiyetkârane hükmetmişler.

SÖZLER 540

KENDİNİ OKU

KENDİNİ OKU

RABBİNİ BUL

GÜÇ

ACZ

KUDRET-i İLAHİYE

KUVVET

ZAAF

KUVVET-i İLAHİYE

ZENGİNLİK

FAKR

RAHMET-i İLAHİYE

İSTİĞNA

İHTİYAÇ

GINA-i İLAHİYE

MÜKEMMELLİK

KUSUR

AFV-U İLAHİYE

KEMAL

NOKSAN

KEMAL-i İLAHİYE

Kendini görür

BURAYI GÖRÜR

BURAYI ANLAR

Kendine güvenir

UBUDİYET / TESBİT

Kendini beğenir

Rabbimizi bilmenin zemini bu. Basta yegane kurtulmam gereken nokta kendimde vehmettigim ilahlik davasidir.

Bunun icinde yüzleşmem gereken hakikat mahiyetimidir.

Özellikle de görmem gereken yegane zemin ve sart kusurumdur, hatalarımdır, noksanlıklarımdır.

Yegane ve merkeze alacağım aai Rububiyet dairesinden bakmak , göreceğim yegane şey ne oluyorsa benden dolayı oluyor anlamak. Cenabı Hak'ın dergahında Hak'tan gelenin hakkım olduğunu bilip haklı çıkmak için değil hakkı bulmak, hakla olmak için gayret göstermek.

Bakış açımız kendimizi hep kusursuz görmek , hatasız görmek olunca ikili mübaseretlerde kavgalarımız bitmiyor.

Özellikle "hadisat" zemininde yarı bazen musibet bazen de ikili mübaseretlerde tasarrufta CENAB-ı HAKK', göremeyip o hadiseyi yapan sebepleri Hak görünce bitmeyecek bir karga başlıyor.

Birincisi:

"Bir hâdisede hem insan eli, hem kader müdahalesi olduğundan; insan zahirî sebebe bakıp bazan haksız hükmedip, zulmeder. Kader, o musibetin gizli sebebine baktığı için adalet eder" diye, Risale-i Nur'da bir kaide-i esasiyedir.

KASTAMONU LHK - 193

Zahire bakıp zahirde iş görenlere göre yapılan hayrat anlamlandırması imani bir bakış ve yorumlama değildir. iman gay-badır ve her hadisenin her şeyin tasarrufunu Allah'a vermektir.

Bu tevhid ve tevhid suuru içindeki **tanımaya bina edilmiş** suuru hadisenin üzerine gönderemeyince hep haklı olmak için kavgaya edeceğiz, **hiçbir zaman Hak'la olamayacağiz** insanlara hak gözüyle bakan onlara muhalefetten kurtulur insanlara kendi gözüyle bakan günlerini insanlarla **çekismekle geçirir.** Yusuf (AS) ezeli kazaya vakıf olunca kardeşlerinin özürünü kabul edip

BUGÜN SİZE ANIPLAMA VE KINAMA YOK. ALLAH SİZİ AFFETSİN.

§ YUSUF SURESİ 92}

Hayat içinde benim dindarlığımın en güzel göstergesinden biri ikili mübaseretlerdeki tavır ve reaksiyonlarımdır. Ciddi tahkiki bir iman neticesinde fikrimi inşa edip fiillerimi düzeltmektir. **Ölçülü olmak, konuşmak, kızmak, saka yapmak.** Kendimi her daim kusurlu görüp, hissi, anlık tepkilerden kaçınmaktır. **Hissi davranışın dini davranışı olması.** Bana ne yaparlarsa ben onu yaparım, iyilik yapana iyilik kötülük yapana kötülük yaparım diyen şahsiyetsiz kişilikler dindar olamaz.

Mesele enfüs nazarında böyle olduğu gibi apaki hadiseleri de değerlendirirken bakış açımız aynı minvalde olmalı. **Üstad sıkıntılar içinde olan talebelerinin kemali sabır içinde** olmalarını tebrikle beraber, sairilere ve bizlere de doğru acıyı bulduracak, rahmetin farkındalığını sağlayacak formülü söyle veriyor.

Ben tahmin ediyorum ki: Bütün küre-i arzın bu yangınında ve fırtınalarında, selâmet-i kalbini ve istirahat-ı ruhunu muhafaza eden ve kurtaran, yalnız hakikî ehl-i iman ve ehl-i tevekkül ve rızadır. Bunların içinde de en ziyade kendini kurtaranlar, Risale-i Nur'un dairesine sadakatla girenlerdir.

Çünkü bunlar, Risale-i Nur'dan aldıkları iman-ı tahkikî derslerinin nuruyla ve gözüyle, herşeyde rahmet-i İlahiyenin izini, özünü, yüzünü görüp, her şeyde kemal-i hikmetini, cemal-i adaletini müşahade ettiklerinden kemal-i teslimiyet ve rıza ile, rububiyet-i İlahiyenin icraatından olan musibetlere karşı teslimiyetle, gülerek karşılıyorlar, rıza gösteriyorlar. Ve merhamet-i İlahiyeden daha ileri şefkatlerini sürmüyorlar ki, elem ve azab çeksinler. İşte buna binaen, değil yalnız hayat-ı uhreviyenin, belki dünyadaki hayatın dahi saadet ve lezzetini isteyenler, -hadsiz tecrübelerle- Risale-i Nur'un imanî ve Kur'anî derslerinde bulabilirler ve buluyorlar.

KASTAMONU LAHİKASI 123

mealini gösterir. Evet nasıl mîrî malından kırk parayı çalan bir adam, bütün hazır arkadaşlarına birer dirhem almasını kabul ile hazmedebilir. Öyle de "Kendime mâlikim" diyen adam, "Herşey kendine mâliktir" demeye ve itikad etmeye mecburdur.

İşte ene, şu hainane vaziyetinde iken; cehl-i mutlaktır. Binler fûnunu bilse de, cehl-i mürekkeble bir echeldir. Çünkü duyguları, efkârları kâinatın envâr-ı marifetini getirdiği vakit, nefsinde onu tasdik edecek, ışıqlandırılacak ve idame edecek bir madde bulmadığı için sönerler. Gelen herşey, nefsindeki renkler ile boyalanır. Mahz-ı hikmet gelse, nefsinde abesiyet-i mutlaka suretini alır. Çünkü şu haldeki ene'nin rengi, şîrk ve ta'tildir, Allah'ı inkârdır. Bütün kâinat parlak âyetlerle dolsa; o ene'deki karanlık bir nokta, onları nazarda söndürür, göstermez. Onbirinci Söz'de mahiyet-i insaniyenin ve